

«آروندهاتی روی» لشکر کشی کشورهای غربی به افغانستان را محکوم می کند

برگردان هشت مارس

روزنامه گاردین - ۲۹ سپتامبر ۲۰۰۱

آروندهاتی روی نویسنده فمینیست هندی است. رمان معروف آروندهاتی به نام «خدای مسائل کوچک» در سال ۱۹۹۸ جایزه «بوکر پرایز» انگلستان را نصیب خود کرد. در این رمان آروندهاتی نظام کاست و مردسالار جامعه هند و ارزشهای اخلاقی مبتنی بر آن را به نقد می کشد. آروندهاتی در قبال مسائل سیاسی و اجتماعی مهم هند و جهان ساکت نمی نشیند و با قلم تیز و فعالیتگری خود حاکمان ریاکار جهان را بزیر حمله آتشین می گیرد. در زیر مختصری از مقاله طولانی وی به نام «ریاضیات عدالت بی نهایت» را می خوانید. لازم به توضیح است که نام عملیات نظامی آمریکا در ابتدا «عدالت بی نهایت» نام داشت که بعداً به «تداوم آزادی» تغییر کرد.

.....

جورج بوش در سخنرانی بیستم سپتامبر خود درمقابل کنگره دشمنان آمریکا را «دشمنان آزادی» خواند. او گفت، «آمریکائی ها از خود می پرسند چرا آنها از ما متنفرند؟» «آنها از آزادی های ما، از آزادی مذهب، بیان، رای دادن و اجتماع کردن و آزادی اختلاف نظر داشتن، متنفرند.» در اینجا بوش از مردم آمریکا می خواهد دو بار به او ایمان بیاورند. اول، بدون اینکه دولت آمریکا سندی ارائه دهد، باور کنند که «دشمن» همان کسی است که او می گوید. دوم، باز هم بدون سند و مدرک، باید فرض کنند که تعریف حکومت آمریکا از انگیزه های «دشمن» حقیقی است.

به دلایل استراتژیک، نظامی و اقتصادی، برای دولت آمریکا حیاتی است که به مردم کشور خود بباوراند که تعهد آمریکا به آزادی و دموکراسی و «زندگی آمریکائی» زیر حمله است. در جو کنونی که مردم غمگین و عصبانی هستند، این راحت ترین فرمول است که می توانند به آن دست اندازند. معذالک باید پرسید اگر این حقیقت دارد پس چرا سمبل های سلطه اقتصادی و نظامی آمریکا (ساختمان تجارت جهانی و پنتاگون) مورد حمله قرار گرفت؟ چرا مجسمه آزادی را نزدند؟ آیا واقعا خشم دوزخی عاملین این حملات ریشه در آزادی و دموکراسی آمریکائی دارد؟ آیا تاریخچه دولت آمریکا تعهد به مسائلی کاملاً متضاد، مانند تعهد به تروریسم اقتصادی و نظامی، حمایت از جنگ های محلی و دیکتاتوری های نظامی، تعصب مذهبی و نسل کشی غیر قابل تصور (در خارج از آمریکا) را نشان نمی دهد؟

مادلین آلبرایت، وزیر امور خارجه اسبق آمریکا، در سال ۱۹۹۶ در یک مصاحبه تلویزیونی در جواب به این سوال که «چه احساسی در قبال نیم میلیون کودک عراقی که در نتیجه تحریم های اقتصادی آمریکا مرده اند دارید؟» جواب داد، «انتخاب مشکلی است اما ما بر این باوریم که با توجه به همه مسائل ارزشش را داشت!» ! آلبرایت بخاطر این حرف هرگز شغلش را از دست نداد... محاصره اقتصادی عراق پابرجاست و کودکان عراقی هنوز می میرند.

و اینجاست حيله گری در نام گذاری، جای سببیت و تمدن را عوض کردن و «قتل عام مردم بیگناه» را به دلخواه «برخورد تمدن ها» و «ضررهای جانبی» خواندن. و اینجاست ریاضیات دروغین و ریاکارانه ی «عدالت بی نهایت». چند کودک مرده عراقی لازم است که جهان جای بهتری شود؟ چند افغانی مرده در ازای هر آمریکائی مرده می خواهید؟ در مقابل هر مردی که می میرد جسد چند زن و کودک کافی است؟ برای هر بانکدار مرده چند مجاهد مرده لازم است؟

ابر قدرت های جهان جمع شده اند تا به افغانستان هجوم برند. افغانستانی که یکی از فقیرترین، درب و داغان ترین، جنگ زده ترین کشورهای جهان است. به این خاطر که رژیم طالبانش به اسامه بن لادن که متهم حملات یازده سپتامبر می باشد، جا داده

است.

تنها چیز با ارزشی که در افغانستان مانده شهروندانش هستند، با نیم میلیون کودک بی دست و پا، (این آمار تخمینی هواپیماهایی است که دست و پای مصنوعی به روستا غیرقابل دسترس افغانستان پرتاب می کنند). اتفاقاً، یکی از مشکلات ارتش مهاجم آنست که در افغانستان چیزی از مختصات متعارف یک کشور که معمولاً مورد حملات نظامی قرار می گیرند (شهرهای بزرگ، اتوبان، مجتمع صنعتی، کارخانه برق و آب و غیره) مانده که در نقشه جنگی اش بگنجانند. مزارع تبدیل به گورستان شده اند و ده میلیون مین نفرکش در روستاهای افغانستان در دل خاک دفن شده است. ارتش آمریکا اول باید مین ها را پاک کند و جاده بسازد تا بتواند سربازانش را وارد کند.

یک میلیون افغان از ترس حملات آمریکا خانه و کاشانه خود را ترک کرده و در مرز پاکستان افغانستان آواره اند. طبق تخمین سازمان ملل هشت میلیون افغانی محتاج کمک های اضطراری هستند. ... این است معنای «عدالت بی نهایت» در قرن جدید. مردم را به موقعیتی می رانند که در آن واحد هم انتظار کشته شدن را بکشند و هم از گرسنگی بمیرند. در آمریکا قلدرومنشانه می گویند، «افغانستان را با بمب به عصر حجر پس می فرستیم!» لطفاً یکی اعلام کند که نیازی نیست، افغانستان پیشاپیش در آنجاست. و اگر دل کسی خنک می شود اعلام کنید که آمریکا در فرستادن افغانستان به آنجا نقش مهمی داشت.